

Balladen Om Ett Munspel

Cornelis Vreeswijk

När jag var liten fick jag ett munspel av far
Pe inredan av farfar, som musikalisk var.
Ge grabben ett munspel se spelar vi duett,
Sa' farfar, som sjölv spelte pe esskornett.

När farfar satt i källaren och bleste sig ble
Blev farmor förtvivlad och faster ockse.
En dag när faster träffat en riktig stilig man,
Som kom och hörde farfar, blev han blek och försvann.

Vi uvade tillsammans, min farfar och jag.
De gjorde jag en visa som verkligen var bra.
Den hade fyra toner och låt underbar,
Jag tror att det var ungefär se hur den var.

Vi tutade och bleste med känsla och med darr
Se duvorna pe taket fick utronkatarr.
Men farfar bara reste pe, han spelte som i trance
Och duvorna bosatte sig ne'n annanstans.

Min farfar, min farfar, det var en märklig man,
För han var musikalisk och tröben hade han.
Det stampade han takten med i drill och kadens.
Han hade inga tårer och skepparkrans.

När farfar blev för gammal avled han till sist.
De tystnade musiken och allt blev trist.
Men ännu, när jag tänker uppe förflydda där,
Se bleser jag i andonom en liten fanfar.